

Hồi 18

Phùng Mậu bị treo vì ỷ thế Ngân Bình gá nghĩa bị rượu say

K

hi Phùng Mậu mắc lưới, thì gia đình áp tới trói bần.

Phùng Mậu nghĩ thầm:

- Nếu biết nàng có phép thuật, thì ta chẳng trở lại làm chi cho mắc lưới. Nay đã bị trói, ăn năn thì đã lỡ, chỉ còn có một kế là tìm cách trốn thoát.

Ngại Vạn Thanh nói với Ngại Ngân Bình:

- Tướng lùn không chịu phép, con định xử làm sao?

Ngại Ngân Bình thưa:

- Con nhắm tướng ấy có nhiều phép tắc, không phải tầm thường, nếu giết cách nào nó trốn cũng được, vậy để ngày mai giải nó đến nạp triều đình thì cha sẽ được trọng thưởng, bằng nóng giận để nó trốn đi thì uổng lắm.

Ngại Vạn Thanh khen phải, truyền cho gia tướng giữ gìn.

Chiều hôm ấy, trong lúc đang ăn uống, cha con vì mừng rỡ nên đem rượu ra uống đến say mèm. Ngại Vạn Thanh hỏi con rằng:

- Đêm nay con tính thế nào mà giữ gìn tên tướng lùn ấy.

Ngại Ngân Bình thưa:

- Xin cha đừng lo, con có cách giữ gìn chắc chắn lắm.

Phùng Mậu lắng tai nghe, không biết nàng ấy làm cách nào, nên trong lòng rất lo sợ.

Khi đã quá canh hai, tiểu thư truyền a hoàn đem cái túi lớn ra. Phùng Mậu xem thấy nghĩ thầm:

Không lẽ nó bỏ mình vào cái túi ấy mà quăng xuống nước? Nếu quăng xuống nước thì độn thủy trốn đi, chỉ sợ không ai mở trói.

Trong lúc đang lo lắng, nghe Ngại Ngân Bình truyền cắt dây bỏ vào túi rồi gút miệng lại, trên yếm một lá bùa, và dặn:

- Tướng này không phải tầm thường, các ngươi không giữ được phải đem treo giữa buồng ta, để ta coi chừng, đợi ngày mai sẽ giải đi.

Các con a hoàn vâng lệnh đem Phùng Mậu treo lủng lẳng giữa phòng. Phùng Mậu lấy làm đắc ý, vì thân xác Phùng Mậu thì nhỏ mà cái túi thì lớn, không tù túng chút nào, ở trong dòm thấy bọn a hoàn đi tản hết, chỉ còn Ngại Ngân Bình cởi hết giày áo, mình mặc mảnh mai, mặt hoa da tuyết, trông rất dịu dàng. Ở trong dòm ra, Phùng Mậu rất đắc ý, kiểm có lên tiếng nói:

- Phùng Mậu này không ngờ chết vì tay con gái, như vậy thầy mình hại mình rồi.

Ngại Ngân Bình khi trước không rõ họ tên Phùng Mậu, chỉ biết Phùng Mậu bị Dư Hồng dùng quạt phép, nên ngỡ là giặc, nay nghe xưng tên thì giật mình, nghĩ thầm:

- Ta nghe Phùng Mậu học đạo tại núi Huỳnh Hoa, lẽ nào đến Thọ Châu mà bị Dư Hồng đánh đuổi?

Phùng Mậu ở trong túi nói tiếp:

- Ta là Phùng Mậu, đệ tử của Huỳnh Thạch Công, bởi ta sơ ý nên bị nàng bắt được, chớ ta không phải là kẻ bất tài.

Ngại Ngân Bình nghe nói sững sờ, hơi rượu thấm vào người, nên buồn ngủ nằm sải trên giường mà ngủ say.

Phùng Mậu muốn mở túi mà ra, ngặt có lá bùa yếm chặt tưng thẽ phải dùng phép chuột, dùng răng cắn túi vải chui ra. Khi đã thoát ra khỏi, Phùng Mậu lên mở cửa phòng mà chạy, nhưng nợ tình quẩn quít, đã đi khỏi cửa rồi, Phùng Mậu còn nghĩ thầm:

- Ban ngày nó bắt ta trói mèo, rất nên xấu hổ, vậy bây giờ ta phải trở vào phòng phá nó một hồi cho bỏ ghét. Nếu nó chịu làm vợ mình, thì ta có phước biết chừng nào. Bởi vì nó có phép thần thông lại thêm nhan sắc.

Nghĩ rồi liền trở lại, sẽ lên bước lên giường, nhờ Ngân Bình quá say, nên Phùng Mậu mặc tình làm mưa làm gió.

Ngại Ngân Bình khi tỉnh rượu, giật mình khi biết hoa kia ong đã nếm nhụy, nhưng tay chân rũ liệt, không cựa cựa nổi, mới giả bộ hô hoán lên.

Phùng Mậu liềm bụm miệng cô gái và nói nhỏ:

- Tiểu tướng là học trò Huỳnh Thạch Công, vâng lệnh thầy đến đây ấy cũng là lương duyên do túc đế, xin tiểu thư xét lại, kẻ chân trời người góc biển mà được hiệp hội như vậy, không lẽ đổi dời duyên khác, xin dung tha tội lỗi mắng, cho thỏa nợ ba sinh. Tôi thiệt lòng vàng đá, không phải loài bướm hoa, xin tiểu thư suy xét.

Ngại Ngân Bình mắc cỡ, làm mặt giận nói:

- Người thiệt nhỏ mình mà lớn mặt? Khen cho mặt dạn mày dày. Người xưng là học trò của một vị tiên, lẽ nào không biết lễ phép. Ôi dầu vì danh tiết mà bung kín miệng mình, thì cha tôi lẽ nào dung thứ. Tội phạm tôi mồ côi mẹ từ thuở bé, một cha dạy dỗ lễ nghi, nay rủi hư thân, còn mặt nào nhìn cha sao đặng?

Ngân Bình nói rồi sụt sùi khóc. Phùng Mậu năn nỉ:

- Tôi là trai chưa vợ, lẽ nào thấy gái sắc không thương. Vả lại nước Nam Đường khí số đã tuyệt, Tống Thái Tổ chánh vị hoàng đế ra đời, một tay thu hết giang san, bề tôi sau này được mảo vàng đai ngọc. Tôi với tiểu thư vốn có duyên cầm sắt, không phải thói mây mưa, xin tiểu thư xét lại.

Ngại Ngân Bình nghe nói, thở dài than:

- Tuy vậy cũng duyên trời, thầy ta đã cho biết trước. Nay đã rõ họ tên, việc đã lỡ rồi, thôi thì y lời Thánh mẫu. Song xin chàng trước sau một dạ, chớ có vong tình.

Phùng Mậu nghe nói như cởi mở tắc lòng, mừng rỡ đáp:

- Mong tiểu thư không chê người tài sơ đức bạc, nữ nào tôi đem dạ phũ phàng. Xin nàng đừng nghi ngại.

Hai bên tâm sự đến đây thì trống đã trở canh tư Phùng Mậu mới hỏi nhỏ tiểu thư:

- Vì có lẽ nào mà nàng có nhiều phép quá vậy?

Ngại Ngân Bình nói:

- Thiếp là học trò của Kim Quang Thánh mẫu, các phép ấy đều là của thầy cho.

Phùng Mậu nghe nói mừng rỡ:

- Nay nàng đã cùng ta trời xui giai ngẫu, vậy phải đầu Tống lập công cho thuận lòng trời, cho tổ tông nhờ tiếng.

Ngại Ngân Bình nói:

- Đã đành là vợ thì phải tùng phu, song phải giấu cho tôi mới đặng, vả chẳng lúc ban ngày tôi có nói mai đây giải công tử đến đơn trì. Bây giờ tư tình kết nghĩa với nhau, không

biết cha thương hay ghét, nếu hay mà quở phạt thì khó dễ nhiều bề, thà tôi giả đồ đi giải rồi thắng qua dinh Tổng mới tiện hơn. Khi cứu chúa xong rồi, sẽ lo kế rước cha mới tiện.

Phùng Mậu khen kế rất hay. Ngại Ngân Bình thấy trời gần sáng sợ a hoàn vào phòng ngó thấy nên phải biểu chồng chui vô túi may lại rồi rút lên như cũ.

Rạng ngày a hoàn pha nước đem vào cho tiểu thơ rửa mặt,

Ngại Ngân Bình giả đau nói:

- Trong mình ta bữa nay có bệnh, hãy thưa lại với ông xin đình chỉ việc giải tướng giặc lại.

A hoàn ra thưa lại với Ngại Vạn Thanh. Ngại Vạn Thanh ngỡ là con mình vì đánh với Phùng Mậu mà bải hoải tứ chi, liền bước vào phòng thăm viếng và than:

- Không dè con bệnh thành linh, chắc là trễ việc giải phạm nhân.

Ngại Ngân Bình bèn thưa:

- Nhắm thế nó có cánh cũng khó bay, cha lo làm chi cho mệt, đợi vài ngày con lành bệnh, sẽ giải đến cho thiên nhan, nhắm chẳng trễ gì song phải cho nó ăn, giải tướng sống mới lớn công, chớ giải tướng chết vô ích.

Ngại Vạn Thanh khen phải, rồi dặn a hoàn lo săn sóc tiểu thơ.

Đêm ấy tiểu thơ truyền cho a hoàn để mình nghỉ an, thiết sáng sẽ vào phòng, kéo xao động tiếng người ngủ không an giấc.

A hoàn tưởng thiệt, chẳng dám cãi lời. Lúc ban ngày thì Ngại Ngân Bình nằm liệt, còn ban đêm đóng cửa phòng lại, mở túi càn khôn thả Phùng Mậu ra ăn uống nghỉ ngơi. Phùng Mậu ban ngày tuy bị treo song ban đêm thông thả vô cùng, phỉ tình phong nguyệt nặng tình non sông. Phùng Mậu nhớ sực lại con thần nha, mới hỏi:

- Không biết con thần nha của tôi nó ở đâu?

Ngại Ngân Bình nói:

- Con quạ ấy vốn vật linh, khi chàng bị bắt thì nó bay liệng rên không mà ngó chừng hoải, đến khi chúng ta gá nghĩa với nhau thì nó lại trà trộn ở chung với gà vịt.

Phùng Mậu mừng rỡ và nói:

- Con quạ ấy của thầy cho mà đỡ chân, bởi nó thuộc hỏa mới chịu nổi quạt phép của Dư Hồng.

Từ ấy về sau, hai vợ chồng khi chén rượu khi cuộc cờ, khi xem hoa nở khi chờ trăng lên. Thật là ba sinh đã phỉ lờn nguyên.

Còn Phùng Ích cha Phùng Mậu ở trong thành ngày đêm trông đợi con về, mà càng trông càng bất tin nên thăm sâu than khóc?

oOo

Nói về Nhữ Nam vương Trịnh Ấn, từ khi vâng lệnh quân sư đi lên Thạch Châu (San Hậu) viện binh, bởi tánh Trịnh Ấn cộc cằn lỗ mãng, hễ nghe sai thì đi liền, không hỏi lại cho rõ ràng, được lệnh thì vụt ra đi như con gió xoáy, không đem tiền lộ phí tùy thân, cũng không biết đường biết ngõ, nên đi lẫn quẩn trong đất Kim Lăng hoài. Ấn đã hết cơm khô mà đi chưa tới chỗ. Trịnh Ấn túng phải nhịn đói, hỏi thăm đường sá, đi bất kể ngày đêm.

Ngày kia đến một chỗ nọ phồn hoa thị tứ, Trịnh Ấn thấy có tiệm cơm, quán rượu rất nhiều, muốn vào đó ăn uống nhưng ngại vì túi rỗng, thật là tấn thối lưỡng nan, lại ngẫm nghĩ:

- Thiên hạ đều phải nạp lương đóng thuế nhà vua, vả lại mình cũng là một vị vương, quyền hành rất lớn, dầu ăn không của bá tánh, rồi tha thuế mà trừ cũng xong? Huống chi mình vâng lệnh vua sai, quan sở tại còn phải đãi đằng, huống chi là dân sự!

Nghĩ rồi Trịnh Ấn chăm chỉ vào quán cơm.

Lời bàn:

Trong sự khôn ngoan thường khi bị những tình trạng lắt léo phản lại.

Lời xưa nói: Kẻ thông minh, tài trí thường hay bị những việc rất tầm thường phản ứng. Bởi vì kẻ thông minh thường nghĩ đến chuyện quá sâu xa mà không đề phòng những việc tầm thường trước mắt.

Ngại Ngân Bình bắt được Phùng Mậu, một thằng lùn tịt những tướng để sửa trị, nhưng điều Ngại Ngân Bình đề phòng Phùng Mậu là sợ Phùng Mậu trốn đi, nên bắt bỏ vào túi đem treo trên xà nhà, nhưng còn sợ không ai đủ sức canh giữ nên truyền đem treo trong phòng ngủ của mình, để đến nỗi Phùng Mậu thoát ra, làm những điều ô nhục. Ấy vậy Ngại Ngân Bình tuy là kẻ có tài trí tuyệt vời, nhưng không nghĩ đến một chuyện rất bình thường, mà người bình thường mới đề phòng được. Phùng Mậu là một tên hài hước, đã trốn được lại còn nghĩ đến hành động chọc phá thiên hạ, thật đáng buồn cười nhưng buồn cười hơn cả là sự

việc đã dĩ lỡ, khiến cho thân phận một cô gái tài sắc tuyệt trần kết duyên với một thằng lùn xấu xí. Nếu đó là một tương duyên trời định thì cũng oái oăm lắm!

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>